

AGRAÏMENTS:

AES+F: Tatiana Arzamasova, Lev Evzovich, Evgeny Svyatsky & Vladimir Fridkes
Anton Svyatsky, Dmitry Khankin, George Arzamasov
Multimedia Art Museum Moscow
Triumph Gallery, Rússia

Català

AES + F

THE FEAST OF TRIMALCHIO

Com cada estiu, Es Baluard convida un artista internacional a presentar un projecte temàtic a l'Aljub; així, després de l'artista suís Thomas Hirschhorn, el 2017, un any en què ens centrem en corrents i transformacions del fenomen del turisme, és el col·lectiu rus AES+F, format per Tatiana Arzamasova (1955), Lev Evzovich (1958), Evgeny Svyatsky (1957) i Vladimir Fridkes (1956), qui aproxima a Mallorca una de les seves obres més complexes, entre l'hiperrealisme i el fantàstic, entre allò seductor i allò crític: *The Feast of Trimalchio*.

The Feast of Trimalchio (2009-2010) és una obra videogràfica en 3D, com una interpretació espectacular i excessiva del banquet de Trimalció, que pren com a punt de partida una illa imaginària que alberga un *resort* de luxe on es troben tots els països possibles, com un paradís de pagament l'arquitectura del qual remet a fites de la pintura clàssica. Els clients que hi desembarquen es troben amb un ecosistema humà de races i cultures barrejades, on hostes i amfitrions, servidors i servits, se submergeixen en un joc de rols i cerca de plaers entre allò tràgic i allò absurd. A *The Feast of Trimalchio*, la ideologia, la història i l'ètica convergeixen en un escenari utòpic, plantejades des d'una perspectiva surrealista i extrema basada en la combinació plaer i oci amb l'hiperconsumisme.

Trimalció és el nom d'un personatge de l'obra romana de ficció Satiricó, de Petroni, un exesclau arrogant que esdevé ric i apareix a la part que té per títol «Cena Trimalchionis» («El Banquet de Trimalció», traduït sovint com a «Sopar amb Trimalció»). Com un Jay Gatsby de festes excessives, la seva absència situa l'espectador en la coreografia, entre els integrants d'aquest *resort* estrany ancorat en un temps imprecís on tot és possible.

Aquest col·lectiu d'artistes treballa conjuntament des de finals dels anys vuitanta i la seva obra es caracteritza per l'ús d'efectes digitals i un tractament d'alta tecnologia que mescla els llenguatges de la publicitat, la cultura popular, els mites més coneguts o la pintura clàssica, per plantejar, així, diversos interrogants sobre la societat contemporània, en què la violència, la guerra o la deriva del consum de masses són algunes de les problemàtiques proposades.

Dates de l'exposició: 14/07/2017-17/09/2017

Horaris del museu:

Dimarts a dissabte 10 a 20 h.

Diumenge de 10 a 15 h.

Dilluns tancat

ESBALUARD | museu d'art modern
i contemporani de palma

Es Baluard presenta, per primera vegada des d'una institució museística a Espanya, una exposició de caràcter individual dedicada al col·lectiu rus AES+F. L'exhibició coincideix, a més, amb la mostra col·lectiva «Ciutat de vacances», una producció també complexa i polièdrica basada en el tema del turisme.

Nekane Aramburu

***The Feast of Trimalchio* (2009-2010) per AES+F**

Al *Satiricó*, l'obra de Gai Petroni Àrbitre, el gran geni i melancòlic poeta líric del regnat de Neró, la part més celebrada és «El banquet de Trimalció» (*Cena Trimalchionis*). Gràcies a la fantasia de Petroni, el nom de Trimalció s'ha convertit en sinònim de riquesa, luxe, golafreteria i plaer desenfrenat.

En aquest festí, la decadència, que Petroni descriu d'una manera tan magistral, contrasta amb la brevetat de l'existència humana.

Decidírem intentar trobar un personatge anàleg en el tercer mil·lenni i Trimalció, el llibert, el «nou ric» que fa d'amfitrió de banquets que duren uns quants dies, aparegué al nostre imaginari, no tant com un individu sinó com una imatge col·lectiva d'un hotel luxós, un paradís temporal en el qual hom ha de pagar per entrar-hi.

Els hostes de l'hotel, els «amos», provenen de l'Occident acomodat, de la terra del «Golden Billion». Independentment de la temporada, estan delerosos de ser hostes del Trimalció actual, que ha creat l'hotel més exòtic i luxós possible. Miraculosament, l'hotel combina una costa tropical amb una estació d'esquí. Els «amos» vesteixen de blanc, evocant al mateix temps l'uniforme dels justos al jardí de l'Edèn, els vestits colonials tradicionals i una col·lecció de moda d'estiu. Els «amos» tenen totes les característiques de la raça humana i en trobem de totes les edats, tipologies i orígens socials. A la peça apareixen el professor de la universitat, el corredor de borsa, la bellesa de l'alta societat i l'intel·lectual. Els «criats» de Trimalció són joves, atractius representants de tots els continents que treballen en la vasta indústria hotelera com a personal de neteja, cambrers, cuiners, jardineros, guàrdies de seguretat i massatgistes. Per la seva part, els «criats» van vestits amb uniformes tradicionals amb un toc ètnic que els fa assemblar-se, així, als àngels de colors brillants d'un jardí de l'Edèn al qual els «amos» són admesos només temporalment.

D'una banda, es pot considerar que l'ambient d'«El banquet de Trimalció» encarna els rituals hotelers de l'oci i el plaer (massatge i golf, piscina i surf), mentre que, de l'altra, els «criats» són alguna cosa més que mers proveïdors d'un servei atent: són participants en una orgia en què fan realitat qualsevol fantasia dels «amos», sia gastronòmica o eròtica. A vegades, els «amos» acaben inesperadament en el paper de «criats» i ambdós grups es converteixen en participants en una orgiàstica recepció de gala, un sopar a l'estil de les saturnals romanes, en què

els esclaus, vestits com a patricis, s'asseuen a la taula i els amos, vestits amb túniques d'esclaus, els serveixen.

A l'últim, els plaers d'«El banquet de Trimalció» queden arruïnats per la irrupció de la catàstrofe, que es cola com una intrusa en el Paradís Global.

*Aquesta obra forma part de *The Liminal Space Trilogy* junt amb *Last Riot* (2007) i *Allegoria Sacra* (2011).

Biografia

AES+F és un col·lectiu artístic format el 1987 com a AES i integrat per tres artistes russos, Tatiana Arzamasova (1955), Lev Evzovich (1958) i Evgeny Svyatsky (1957), als quals s'uneix Vladimir Fridkes (1956) el 1995, moment en què adopta el nom AES+F. El col·lectiu treballa amb diversos mitjans com ara la fotografia, el vídeo i l'animació, així com amb altres més tradicionals, la pintura, el dibuix i l'escultura. En els seus inicis, l'obra d'AES+F incloïa *performance*, instal·lació, pintura i il·lustració. Coneguts per les seves videoinstal·lacions monumentals, descrites per Gareth Harris com a «pintura monumental en moviment», AES+F crea grans narracions visuals que exploren valors, vicis i conflictes contemporanis de caràcter global.

Exposaren a nivell internacional per primera vegada el 1989, amb una mostra individual a la Howard Yezerski Gallery de Boston (EUA) i una *performance* al Carpenter Center de la Universitat Harvard a Cambridge. El col·lectiu va rebre reconeixement i aclamació mundial al Pavelló Rus de la 52 Biennal de Venècia el 2007 amb *Last Riot* (2007), la primera de la trilogia de les instal·lacions multicanal de gran format que han arribat a definir l'estètica d'AES+F. La segona de la sèrie, *The Feast of Trimalchio* (2009), es va presentar a Venècia el 2009, i la tercera, *Allegoria Sacra* (2011), a la Biennal de Moscou el 2011. Els tres projectes en conjunt es varen presentar com *The Liminal Space Trilogy* el setembre de 2012 al Martin-Gropius-Bau (Berlín) i al Moscow Manege, destacada sala d'exposicions de la seva ciutat natal. La trilogia es va exposar al Museum of Fine Arts a La-Chaux-de-Fonds, Suïssa (juny-setembre 2014). Recentment, els tres vídeos s'han exposat a l'Altbright-Knox Art Gallery, Buffalo, Nova York (juny-setembre 2015). El darrer treball d'AES+F, *Inverso Mundus*, es va presentar a la 56 Biennal de Venècia com a esdeveniment col·lateral a la Magazzini del Sale.

El grup ha realitzat més de cent exposicions individuals en museus i galeries de tot el món com ara el Neuer Berliner Kunstverein (Berlín, 1995), Moderna Museet (Estocolm, 1999), Institute Tate Britain (Londres, 2007), Passage de Retz (París, 2007), The State Russian Museum (Sant Petersburg, 2007), MACRO Future (Roma, 2008), Moscow Museum of Modern Art (Moscou, 2008), Museo Thyssen-Bornemisza (Madrid, 2011), ZKM (Karlsruhe, 2011), The Vanhaerents Art Collection (Brussel·les, 2013), Musée des Beaux-Arts (La Chaux-de-Fonds, 2014), entre d'altres.